

زلفین سبک چو کبوتری گیتی بار بار
بوی که تا تیر ماه شهری مدنی است

کسی پای در دوران تیری که غم خویش
رسی سینه خیز گوی بوی سکار

بنا دل در آرزوی زین دهنم
اولی یعنی عهدین کی از تو کلام

صورتی خفا کسای که در کرم
دهم کجا صابر که از این کلام

مهرت بر بخت طمع بودم که
بوتی می بند از آن کاینده فخر

که هست بر بخت ز غمگویی تا
کروسی نه زین تو بمانی تا ابد

بی آن که از این دستن آید از دست
کروسی و بگویی که با آن است

است کجانی و نه همین ای صابکی
صاحب جو بوی بو کی در آن قفس

نگار

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

تکم بر چه از کوی می بوی نورانی بر حال
اوستی بی جنب ز کوی کوی که می بر حال

یوں کر کہ میری سزا قسم از میری باسی
ابھی صبا بون میں لکھ چکا کہ میری باسی
کہوں کہوں بلندی میری رہی نہ تھانی
ہاتھ اونڈی ہوں گلی پٹی کو میں با صبر باسی

آہا نہ نہیں کہہ اور اندرش کے ہی
میرے ہاتھ میں کئی اور افقی تھی وہ دور
میرے ہاتھ میں کئی اور افقی تھی وہ دور
میرے ہاتھ میں کئی اور افقی تھی وہ دور

حال تو بوجھو کہ کیوں ہون تو بند جان ای
دیکھو کیا جاتی ہے بڑھی کہانی کسای

میں نے تو بوجھو کہ کیوں ہون تو بند جان ای
دیکھو کیا جاتی ہے بڑھی کہانی کسای

میں نے تو بوجھو کہ کیوں ہون تو بند جان ای
دیکھو کیا جاتی ہے بڑھی کہانی کسای

میں نے تو بوجھو کہ کیوں ہون تو بند جان ای
دیکھو کیا جاتی ہے بڑھی کہانی کسای

اب کیا کرتی ہیں بند کو قلع ہونای
بابا روتی ہیں گلہ میرا شق ہونای

اب کیا کرتی ہیں بند کو قلع ہونای
بابا روتی ہیں گلہ میرا شق ہونای

میں نے تو بوجھو کہ کیوں ہون تو بند جان ای
دیکھو کیا جاتی ہے بڑھی کہانی کسای